

ärä ja wisikas surnud ained sõnnikule. Pärast lõunat agga näeb, mis imelised ellajad õue peal ümberkäisivad — ei olle nisuguseid ellajaid enne näinudki. Tulli liggemale, ju tundis õmad ained ärä. Ollivad ained solgi paast jonud, kuhhu sisse wina olli wissatud ja olliwad agga joobnud olnud, kui perrenaine sulled seljast kiskus. Müüd pididwad mõnigi nädal kõige ilma pelletuseks, allasti ümber käima, enne kui sulled jälle kaswasid. — Sedda luggesin; agga seddasama warki jutto kulin ka inimesest. Karola Adam olli enesele uhked penikese siinise kallewi püksid ostnud ja uhkeldas nendega Krawi ladal ümber. Kas meest seisivad kõrwal ja üks ütles teisele: kas sa mitte müno käest ei tahha Adami illusaid püksa osta? Deine küsis: kudda sa neid kätte saad? Essimene wastas: se olgo münule murreks. Kaup sai walmis. Teggi mees Adami joobnuks ja kui wässind wantri peal maggas, tõmbas mees püksid jallast ja müüs ärä. Adamikene ärkas üllesse ja sedda iggaüks jo teab, mis waew püksata mehhele juhhub peale. Ei olnud püksa leida, ei ka püksite warrast. Pididi mehhele püksata kojju minema, ladaliste ja koddoliste sureks naeruks. — Sedda juttu kulis jodif, agga istus mahha, ja kudda müüd rissu toast wälja sada? Ratsusin kawwalust. Eäksin afna jure ja ütlesin: ennäe, Karola Adami püksi warras lähheb möda. Jodif läks toast wälja warrast tagga ajjama.

Müno lotus olli, et laitjad kellsu kolme aeal

enäm taggasi ei pidanud tullesse, iggaüks jo oma wõrra olli kuulnud. Kui agga kel kolm löi, näggin et trop inimesi otsekohhe müno majja pole tulli, tuttaw üks ja teine ulgas, teised wõerad; wana moor teiste tagga longates kargo naal; jubbagi treppist üllesse tungisivad. Mis müüd tehha! Lippasin isse uksest wälja, lassin kõik sisse müna ja pörasin ukse lukku. Ukse praoksest watasin ja kulin, mis teggiwad ja ütlesivad. Üks mõtles teise kalendriteggija ollewa ja wana moor arwas et nad kõik kalendriteggijad kokku tulnud. Agga ei olnud paljus tarka sõna kuulda, iggaüks ajjas oma tõnni. Üks kiffendas kalendri kallist innast, teine kirja kriipsudest, kolmas tahtis tedda õhemaks ja neljas paksemaks tehha, üks sowis tedda lauloramatuks ja teine rahwa kullutajaks. Ja pea olli kārä nõnda seggamine kuulda, kui lada aeal meie Otsa kõrtsis. Mõtlesin siis oma meles: kui kõikide nõuo ja sowimise järrele akkaksime kalendrit teggema, ta aina seddasama wisi wälja kostaks. Wana moor aina waike nurgas kulis, ja wöttis ükskord teise järrele tubbaka rakso niinasse. Agga kui lorrin ja kārriin õite sureks olli lainud, siis teggi ta oma äle warrawad lahti, paani ühhe kae pusa, parremasse kätte wöttis kargo ja andis suga ja karguga lõhna: „Kas sa niinatarku ei näe! Kalendrisolkijad ollete, agga mitte kalendrisolkhendajad! Siin on kriipsud, siin on kujuk, se ta paksus, se ta laius — aggo kus mo Pramburi wäggi jäi, kus mo kuppolaakmine?“